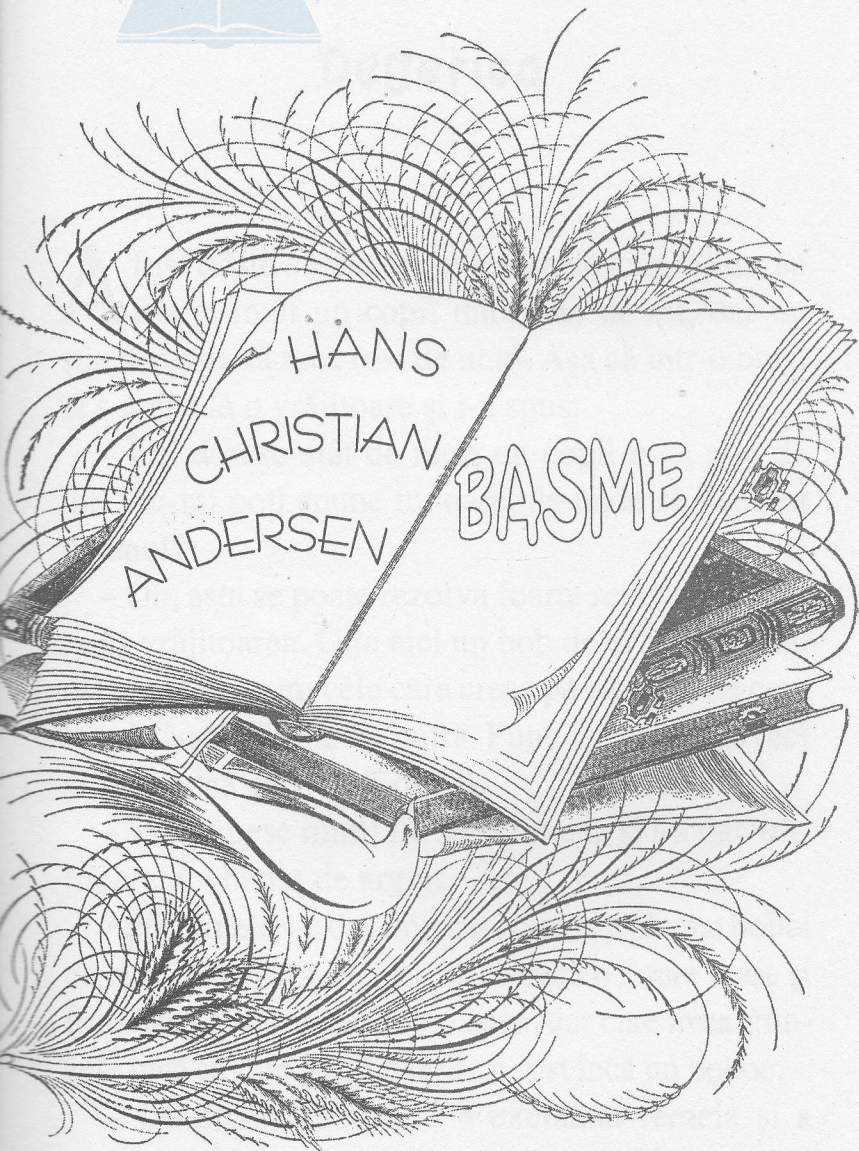

Cuprins

Degețica	5
Prințesa și bobul de mazăre	26
Klaus cel Mare și Klaus cel Mic	28
Florile micuței Ida	49
Mica sirenă	62
Tovarășul de drum	102
Cărăbușul	133
Soldățelul de plumb	146
Hainele cele noi ale împăratului	156
Cinci într-o păstaie	164
Rățușca cea urâtă	170
Cufărul zburător	188
Fetița cu chibrituri	199
Privighetoarea	204
Porcarul	223
Crăiasa zăpezii	231
Omul de zăpadă	286

Degețica

A fost odată ca niciodată o femeie care își dorea foarte mult un copil mic, mic de tot, dar nu știa de unde să facă rost de unul. Așa că într-o bună zi s-a dus la o vrăjitoare și i-a spus:

– Îmi doresc atât de mult un copil mic, mic de tot! Nu-mi poți spune tu, oare, de unde să fac rost de unul?

– Oh, asta se poate rezolva foarte repede, i-a răspuns vrăjitoarea. Uite aici un bob de orz: nu e unul oarecare, precum cele care cresc pe câmp și pe care le mănâncă găinile cu poftă. Pune-l într-un ghiveci și vei vedea ce va ieși din el.

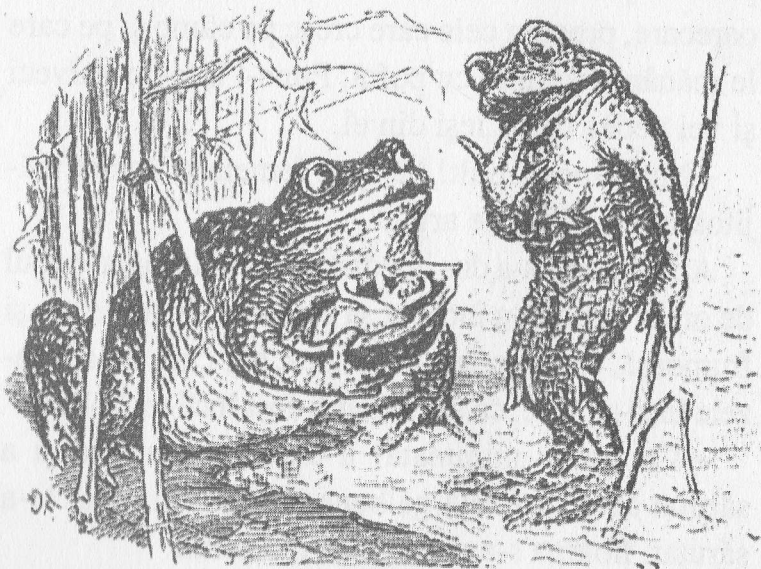
– Mulțumesc mult! i-a spus femeia și i-a dat vrăjitoarei un bănuț de argint.

Apoi femeia s-a dus imediat acasă și a plantat bobul de orz și imediat a început să crească o floare mare și frumoasă, care semăna cu o lalea, dar care avea frunzele încă strânse, ca și cum ar fi fost încă un boboc.

– Ce floare minunată! a exclamat femeia și a sărutat apoi frunzele galbene și roșii. Și, cum le-a sărutat, floarea s-a deschis ca din senin.

Era într-adevăr o lealea, dar în mijlocul florii stătea o fetiță delicată și plină de grație, o plăcere să te uiți la ea. Nu era mai înaltă decât jumătate de deget și de aceea fetița a primit numele de „Degețica“.

Degețica avea ca pătuț o coajă de nucă frumos lustruită, salteaua ei era făcută din petale frumoase de violete, iar ca pătură avea o petală la fel de frumoasă și roz de trandafir. Acolo dormea ea în fiecare noapte, iar în timpul zilei se juca pe masă, acolo unde femeia pusese o farfurie înconjurată de o ghirlandă de flori, flori care stăteau cu tulpinile în apă, iar pe apă plutea o frunză mare de lealea pe

care fata putea sta și vâsli dintr-o parte în alta a far-furiei, cu două fire de păr de cal în loc de vâsle. Era într-adevăr minunat! Și-i plăcea să cânte, cânta atât de delicat și de grațios, căci avea o voce cum nu se mai auzise nicăieri.

Într-o noapte, cum dormea liniștită în patul ei mic, la geamul camerei a apărut o broască bătrână și urâtă care a intrat printr-o crăpătură a geamului. Broasca era peste măsură de urâtă, mare și umedă: ea a sărit direct pe masa pe care dormea Degețica, sub petala ei roz de trandafir.

– Fata asta ar fi o mireasă minunată pentru fiul meu! își spuse broasca și luă pe sus coaja de alună în care dormea Degețica ȝopăind cu ea afară din casă, în grădină.

Pe acolo trecea un pârâu destul de mare, iar pe malul acestuia, unde pământul era moale și umed, locuia broasca împreună cu fiul ei. Îh! Și el era la fel de urât și semăna foarte bine cu mama lui. „Oac! Oac! Oac-oac!“ asta era tot ce putea să spună la vederea copilei aceleia grațioase dormind în coaja de alună.

– Nu mai vorbi atât de tare că o s-o trezești! îi spuse broasca cea bătrână. S-ar putea să fugă de noi, și ea e mai ușoară decât o pană de lebedă! O vom așeza acolo pe frunzele acelea late de nufăr.

Pentru ea ele sunt ca o insulă, întrucât ea e mică și ușoară. De acolo n-o să mai poată fugi cât timp noi o să pregătim o locuință undeva sub noroi unde să trăiți amândoi și să vă întemeiați o casă.

Pe râul acela erau o mulțime de nuferi cu frunzele late și mari, care păreau că plutesc pe deasupra apei. Frunza cea mai mare se afla și cel mai departe de mal și broasca cea urâtă înotă repede până acolo unde așeză coaja de alună în care încă dormea Degețica. Sărmana fată se trezi dis-de-dimineată și, când văzu unde se află, începu să plângă amarnic, pentru că frunza aceea mare era înconjurată numai de apă și nu avea cum să ajungă la mal. Bătrâna broască pregăti acolo camera pentru noua ei noră ornând-o cu flori galbene de nuferi, apoi își luă fiul cel hidos și înotară amândoi până la frunza pe care se afla Degețica. Voiau să-i ia patul micuț din coajă de alună și să-l pună în camera bună înainte ca fata să-și vadă viitoarea cameră. Broasca cea bătrână făcu o plecăciune adâncă în apă și spuse:

– Ți-l prezint pe fiul meu, el va fi soțul tău și veți avea amândoi o viață minunată în noroi.

– Oac! Oac! Oac-oac-oac! Doar atât putu să-i spună broscoiul cel tânăr.

Apoi i-au luat pătuțul acela minunat de pe frunză, și Degețica a rămas din nou singură și a început să

plângă amarnic, pentru că nu voia să trăiască alături de broasca cea oribilă, nici să se mărite cu fiul ei urât. Peștișorii au văzut-o pe broască și au auzit ce i-a spus ea Degețicăi, așa că și-au scos capetele din apă ca să o vadă pe fata de pe lujer. Cum au văzut cât e de frumoasă, s-au întristat și ei și le-a părut foarte rău că acesta avea să trăiască sub pământ împreună cu soacra ei cea hidoasă. Nu! Așa ceva nu trebuie să se întâmple! S-au adunat cu toții în apă în jurul tulpinii micuțe care ținea frunza ancorată și cu dințișorii lor au început să o roadă și în cele din urmă frunza s-a desprins și a început să alunece pe râu în jos. Degețica era acum liberă și era purtată undeva departe unde broasca cea urâtă nu avea cum să o mai prindă din urmă.

Pe lujerul acela verde a plutit Degețica pe lângă mai multe locuri frumoase și toate păsările de prin tufișuri exclamau la vederea ei:

– Ce fetiță minunată!

Frunza aluneca pe firul de apă departe, tot mai departe, până Degețica ieși din țara ei natală.

Un fluture alb, mic și grațios zbură mai mult timp pe lângă lujer, până când în cele din urmă se așează și el pe frunza aceea mare. Îi plăcea și lui de fată, care acum era foarte încântată, pentru că scăpase de broasca cea urâtă și pentru că totul în jurul

ei era deosebit de frumos: soarele strălucea în apa râului cu sclipiri aurii. Fata și-a dat jos cureaua de la brâu și a legat-o într-o parte de fluture, în cealaltă de frunză. Acum frunza aluneca la vale mai repede ca înainte, la fel și fetița care era pe ea.

Dar, deodată, ca din senin, apăru în zbor un cărăbuș mare care, văzând-o pe fetiță, o prinse în gheare și zbură cu ea sus de tot, într-un copac. Frunza cea verde rămase în urmă alunecând, pe râu, trăgându-l după ea pe fluture, căci rămăsese legat de ea și nu se putea elibera din strânsoare.

Dumnezeule cât de speriată a fost sărmana Degețica atunci când cărăbușul acela a dus-o sus în copac! Dar și mai mult îi părea rău de fluturașul frumos și alb, pe care îl legase atât de strâns de frunză că nu mai avea cum să scape și cu siguranță că avea să moară de foame. Dar cărăbușului nu-i păsa deloc de asta! El s-a așezat lângă ea, pe o frunză mare și verde, i-a dat să bea nectarul florilor și i-a mărturisit că era foarte frumoasă, în ciuda faptului că nu semăna deloc cu un cărăbuș. Mai apoi, au venit toți ceilalți cărăbuși care locuiau în copac ca să-i facă o vizită: cu toții se uitau la Degețica și doamnele cărăbuș strâmbau din antene spunând:

– Uite că nu are decât două picioare! – cât de ciudat arată!

H.CH. ANDERSEN

Basme

